

Susan Mallery
Csak a csillagok

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedzítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Susan Mallery, Inc., 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A mű eredeti címe: *Evening Stars* (Harlequin MIRA)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: HarperCollins, 2018

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-442-4

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A MIRA® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

A The New York Times sikerszerzője

SUSAN
MALLERY

*Csak
a csillagok*

SZEDER-SZIGET

Ajánlom ezt a könyvet azoknak a nőknek, akik valaha részei voltak az életemnek. Köszönöm a szeretetet, a támogatást, a barátságot, a nagy nevetéseket, a tanácsokat, a gondoskodást. Köszönöm, hogy itt voltatok, hogy hittetek bennem, és hogy őszintén megmondtátok, ha szerintetek rosszul döntöttem. Ez a könyv a tiétek. Nektek írtam, szívem minden szeretetével.

1. fejezet

A Betty Boop-mintás és a színes, szívecskés munkaruha csatájában az előbbi győzött. Nina Wentworth úgy döntött, ez egy Betty Boop-os nap lesz. Miközben áthúzta a rövid ujjú felsőt a fején, a fürdőszoba felé indult, és mire az anyag a testére simult, már oda is ért.

– Csak szűk ne legyen! Csak szűk ne legyen! – ismételte félhangosan, majd a tükör elé érve a hajkeféért nyúlt.

A felső úgy állt rajta, ahogy kellett, bőven belefért. Nina felsóhajtott megkönnyebbülésében. Tegnap esti kalandja a három szelet brownie-val meg a jókora pohár borral ezek szerint mégsem hagyott maradandó nyomokat a csípőjén. Hálás volt a sorsnak ezért, és megfogadta, hogy később vezekel egy sort az elliptikus tréneren. Meg hogy a jövőben legfeljebb egy brownie-t eszik meg egyszerre.

Tíz másodperc alatt kikéfélt, majd nagyjából egy perc alatt befonta a haját, és készen is volt. Aztán kisietett a hallba, onnan a konyhába, felkapta a kocsikulcsát, és már a konyhaajtónál járt, amikor megszólalt a vezetékes telefon.

Nina először az órára, majd a készülékre pillantott. Minden barátja, ismerőse, munkatársa tudta a mobilszámát. Csak nagyon kevés hívás érkezett a vezetékes telefonra, és ezek egyike sem volt öröndetes. Nina visszament a készülékhez, miközben lélekben felkészült egy újabb kellemetlen meglepetésre.

– Igen, tessék, Wentworth.

– Szia, Nina, Jerry vagyok a *Túl szép, hogy igaz legyen*ből. Most nyitottam, és megjelent egy nő egy dobozra való ócskasággal, akarom mondani régiséggel. Szerintem a ti üzletetekből való.

Nina lehunyta a szemét.

– Hadd találjam ki! A nő huszonéves, vörös haja van lila csíkokkal, és egy tetovált madár díszíti a nyakát.

– Bingó! Mellesleg elég furán mered rám. Gondolod, hogy fegyvere is van?

– Remélem, hogy nincs.

– Én is. – Jerry hangja aggodalmasan csengett. – Hogy hívják?

– Tanya.

Ha Ninának több ideje lett volna, valószínűleg sírógörcsöt kap. De dolga volt. Várta a munkája, az igazi munkája, ami nem állt összefüggésben a családi régiségkereskedés nevű katasztrófával.

– Anyád vette fel, mi? – kérdezte Jerry.

– Eltaláltad.

– Nem kellett volna hagynod.

– Késő bánat. Figyelj, felhívom a rendőrséget, hogy menjenek el Tanyaért. Ott tudod tartani, amíg odaérnek?

– Persze.

– Remek. Aztán munka után beugrom a dobozért.

– Vigyázok rá – ígérte Jerry.

– Kösz.

Nina letette, és rohant a kocsijához. Miután a telefonja kapcsolódott a bluetoothhoz, felhívta a helyi seriff hivatalát, és elmagyarázta, mi történt.

– Már megint? – Sam Payton seriffhelyettes a hangjából ítélve jót szórakozott rajta. – Anyádra hagytad, hogy felvegye az alkalmazottat?

Nina óvatosan kitolatott a felhajtóról. Jerry viccelődéseit jól viselte, a férfi ugyanis karon ülő kora óta ismerte. Neki szabad volt élcelődni. Sam ellenben új volt a szigeten. Ő még nem érdemelte ki a csúfolódás jogát.

– Hé, adófizető polgár vagyok, ha nem tűnt volna fel, és éppen egy bűncselekményt jelentettem

be!

– Jó, jó. Megértettem. Mit vitt el a nő?

– Nem kérdeztem. Csak azt tudom, hogy Jerrynél van a zálogházban. A *Túl szép, hogy igaz legyenben*.

– Igen, ismerem a helyet – mondta Sam seriffhelyettes. – Máris indulok, és nyakon csípem a hölgyikét.

Nina letette, mielőtt a férfi elhalmozta volna jó tanácsokkal, legközelebb milyen irányelvek szerint válasszák ki az alkalmazottjaikat, és elindult felfelé a dombra. Tiszta volt a reggel, ami nem különösebben jellemző ilyenkor, kora tavasszal az északnyugati partvidékre. A jó idő rendszerint csak a nyár közeledtével jelentkezett. Nyugati irányban az óceán csillogott, keletre meg Washington állam partjai zöldelltek.

Ahogy feljebb haladt, egyre jobb lett a kilátás, de amikor felért, és leparkolt a három Anna királynő korabeli házzal szemközt, a pompás panoráma volt az utolsó, ami eszébe jutott. Felsietett a lépcsőn annak a háznak a verandájára, mely egyszerre volt főnöke otthona és munkahelye. Andi doktornő, ahogy a szigeten ismerték, igen népszerű gyerekgyógyász volt. Vagyis tulajdonképpen az egyetlen gyerekgyógyász. Egy éve költözött ide, szeptemberben megnyitotta a rendelőjét, mely azóta is virágzott. Szóval ő is az új lakosok közé tartozott, és már a következő új lakos is útban volt, mivel a doktornő gyermeket várt.

Nina kinyitotta az ajtót, és belépett az épület földszintjére. Ahogy egyre beljebb ment, felkapcsolta a lámpákat, ellenőrizte a hőmérsékletet minden helyiségben, majd a három számítógépet is bekapcsolta az irodákban.

Miután betette a táskáját az öltözőszekrénybe, megnézte a bejelentkezett kis betegek beosztását, és látta, hogy az első család lemondta az időpontját. Tudta, hogy Andi boldog lesz, ha megtudja, hogy egy kicsivel több ideje marad összeszedni magát. Terhessége második hónapjában járt csupán, és komolyan szenvedett a reggeli rosszulétektől.

Nina gyorsan megnézte az e-maileket, némelyiket továbbította a könyvelőnek, illetve a titkárnőnek, aztán a kis konyhába ment kávé főzni. Alig öt perccel azután, hogy a rendelőbe megérkezett, elindult felfelé a lépcsőn, mely a doktornő otthonához vezetett.

Kopogott, aztán belépett a lakásba. Andit a konyhaasztalnál találta. A magas, sötétbarna, hullámos hajú doktornő előre hajolt, és a fejét fogva sóhajtozott.

– Rosszul vagy? – kérdezte tőle Nina, és a konyhaszekrényhez sétált.

– Igen. Még nem hánytam, de ez bármelyik pillanatban megváltozhat, ha érted, mire gondolok.

– Andi óvatosan felemelte a fejét, és vett egy mély lélegzetet. – Kávészol?

– Igen.

– El sem tudod képzelni, mennyire hiányzik a kávé! Nélküle roncsnak érzem magam. Nem tudom, kik lehetek az őseim, de nem voltak kőkemény pionírok, az biztos.

Nina fogott egy csészét, megtöltötte vízzel, és betette a mikróba. Aztán kivett egy doboz teát a kamrából.

– Ne! – nyöszörgött Andi. – Csak gyömbérteát ne! Utálok!

– De segíteni szokott, nem?

– Inkább rosszul leszek egész nap, semhogy megigyam.

Nina megemelte a szemöldökét, de nem szólt semmit.

Andi összehúzta magát a széken.

– Kész csőd vagyok – nyöszörögte. – Nézz csak rám! A gyerek a hasamban akkora, mint egy nagyobbacska babszem, én meg micsoda hisztit vágok ki.

– Esetleg összeszedhetnéd magad, és kezelhetnéd érettebben a helyzetet.

– Gondolod? – Andi halványan elmosolyodott.

Csilingelt a mikró, mire Nina a gőzölgő csészébe dobta a teafiltert, és odalépett az asztalhoz.

Az étkezőkonyha szép tágas helyiség volt, fehérre festett konyhaszekrényekkel és sok fekete gránitfelülettel. Az asztalhoz közeli ablakból csodás kilátás nyílt keleti irányba, a néhány mérföldnyire lévő szárazföldre.

Andi akkor vette meg ezt a házat – a dombon lévő három épület egyikét –, amikor a Szeder-szigetre költözött. Nem tántorították el a törött ablakok meg a tönkrement vízvezeték, az alapoktól újjátta fel az épületet, és mire a munkálatok befejeződtek, beleszeretett az építési vállalkozóba. Ami az elsődleges oka volt a jelenlegi egészségügyi problémájának.

– Az első beteg lemondta – újságolta Nina.

– Hála istennek! – Andi megszaglászta a teát, elfintorodott, aztán ivott egy kortyot. – Utálatos ez a gyömbér. Ha az nem lenne benne, szívesen meginnám, esküszöm.

– Csakhogy sajnos, a gyömbér a lényeg. Az csillapítja a hányingeredet.

– Ebből is látszik, milyen igazságtalan az élet. – Andi ivott még egy kortyot, és elmosolyodott. – Tetszik a felsőd.

Nina végignézett magán.

Már csak azért is szeretett gyerekorvosi rendelőben dolgozni, mert így nemhogy megengedett, de egyenesen elvárás volt a vidám, színes öltözék. Tömérdek mintás, tarka felső volt a szekrényében. Egyik sem különösebben divatos, de Ninát ez csöppet sem érdekelt, mert a gyerekek szerették a rajzfilmfigurás munkaruháit. Segített nekik megőrizni a jókedvüket, és ez az, ami igazán fontos.

– Akkor most Bettyvel visszamegyünk a földszintre – jelentette be. – Te elég, ha fél kilencre lejössz, akkor érkezik az első beteged.

– Rendben. Ráérsz munka után?

Nina arra gondolt, hogy el kell mennie a zálogházba a holmikért, amelyeket Tanya megpróbált eladni Jerrynek. Aztán meg kell látogatnia a *Szeder Kincsestárát* is, a családi régiségboltot, hogy kiderítse, mit lopott el még a lány, végezetül pedig fel kell hívnia az anyját, és elmagyaráznia neki, milyen fontos, hogy az ember ellenőrizze az alkalmazottja referenciáit. Persze amióta az eszéet tudta, magyarázott ilyesmikről az anyjának, de a leckék meglehetősen hatástalannak bizonyultak. Bonnie mindig megígérte, hogy legközelebb másként lesz, de sosem okult semmiből. Végül mindig Ninának kellett rendbe hozni a dolgokat.

– Ami azt illeti, nem nagyon, miért?

– Egy hete nem voltam piláteszen – csóválta meg a fejét Andi. – Pedig most aztán tényleg nem lenne szabad elengedni magam. Eljönne velem? Sokkal jobban élvezem a tornát, ha nem egyedül megyek.

– A ma délután nem jó, de hétfőn szívesen elkísérlek.

– Kösz, Nina! – Andi hálásan rámosolygott. – Te vagy a legjobb barát.

– Ha emléklakettet is kapok ezzel a felirattal, akkor elhiszem.

– Még ma megrendelem, meglátod.

Nina megszámolta, hány gyümölcsös és zöldséges matricája van még. Mára elég lesz, döntötte el, de tudta, hogy haladéktalanul újakat kell beszereznie.

Mióta megnyitotta a rendelőjét, Andi elindított egy programot kisiskolások számára, akik egyfajta tanulmányi kirándulásként ellátogathattak a rendelőjébe, megismerkedtek az alapszintű vizsgálatokkal, megtanulták a fonendoszkóp használatát, és kellemes körülmények között túlestek a súly- meg a magasságmérésen. A doktornő legfőbb célja az volt, hogy megmutassa, nem kell félni az orvostól és a rendelőtől.

A látogatásokat Nina vezényelte le, és az ő feladata volt az iskolai csoportok beosztása is. Minden gyerek kapott egy kis ajándécsomagot, ami egy csomó matricát tartalmazott, egy *Hogyan mozogjunk?* című kifestőkönyvet és egy csomag színes ceruzát.

Rendes körülmények között a recepciós feladata lett volna megtölteni az ajándécsomagokat, de ő legutóbb elfelejtette a matricákat, így aztán Nina átvette tőle ezt a feladatot.

Épp a kellős közepén volt a munkának, amikor megszólalt a telefonja. Megnézte, ki az, aztán kihangosította, és maga elé tette a készüléket a teakonyha asztalára.

– Szia, anya!

– Szervusz, drágám! Hogy vagy? Mi jól, bár nem sokon múlt, mert igazad volt, mint mindig. Nina ujjai ráfeszültek a színes ceruzákra, melyeket éppen a kezében tartott.

– Miben volt igazam?

– Hát hogy le kellene cserélnünk a gumikat, mielőtt elindulunk. Tegnap éjjel havazott.

Nina kinézett a napsütésbe. Távolabb, a látóhatár szélén már gyülekeztek a felhők. Délután valószínűleg esni fog, gondolta.

– Hol vagytok?

– Montanában. És úgy esett, hogy el sem hinnéd. Legalább tíz centi hó borította az utakat, és a kerekeink besokalltak. Lecsúsztunk az útról, de jól vagyunk. Bertie talált egy autószerelő műhelyt, és a fiúk szerencsére nagyon kedvesek voltak.

Nina lerogyott az egyetlen székre.

– Balesetet szenvedtetek?

– Nem, csak lecsúsztunk az útról. De nincs miért aggódnod, tényleg. Klasszak az új gumik. Ja, és még nem is mondtam, egy csomó mindent vettünk már. Egy sor árverésen és régiségkereskedésben jártunk, már majdnem tele a furgon a kincsekkel, amiket találtunk. Imádni fogod őket, majd meglátod.

És csak beszélt, beszélt... Nina lehunyta a szemét, és megdörgölte a halántékát, miközben arra gondolt, hogy a fogadalma csak a brownie-kra vonatkozott, a borra nem, szóval ha hazamegy, és lefürdik, feltétlenül el fog szopogatni egy jó nagy pohárral. Ezek után ennyi neki is jár.

Bonnie Wentworth tizenhat éves volt, amikor Ninát megszülte, de nem nyugodott le attól, hogy anya lett, sőt azóta sem. Az élettársával, Bertie-vel most is bevásárló körúton voltak, hogy áruval töltsék fel a régiségkereskedésük raktárait. A régiség szót persze itt igen szabadon kell értelmezni. A szemét sokkal találóbb kifejezés erre, de Nina inkább nem minősített.

Az anyja épp azt fejtegette, micsoda gyönyörű porcelánfejű babát talált Bertie, amikor felsóhajtott.

– Anya, Tanya meglopott minket, és a szajrét megpróbálta elpasszolni Jerrynél a zálogházban.

– Ne, ezt egyszerűen nem hiszem el! El sem tudom képzelni, hogy ilyet tett...

Nina nem mutatott rá, hogy pont ez a baj. Hogy Bonnie senkiről sem feltételez semmi rosszat.

– Az lenne a legjobb, ha a következő embert én vehetném fel – tért rá a lényegre. – Vagy Bertie.

– Biztos vagy benne, hogy nem valami olyasmit akart eladni, ami az övé volt? – hitetlenkedett még mindig az asszony. – Olyan kedves lánynak tűnt... Egyszerűen nem tudom elhinni, hogy meglopott minket.

– Ami azt illeti, én sem. Ugye tudod, hogy emiatt be kellett zárnom a boltot? – Már megint.

Hirtelen nagy lett a csönd.

– Úgy gondolod, haza kellene jönnünk? Pár napon belül otthon lehetünk, ha akarod.

– Nem. Majd keresek valakit, jó?

Nina tisztában volt vele, hogy az anyja komolyan gondolta, amit mondott. Hogy valóban hazajönne, és vinné a boltot, amíg nem akad egy megbízható alkalmazott. De akkor Nina bűnösnek érezte volna magát. Sőt már most is furdalta a lelkiismeret, bár hogy miért, azt képtelen volt megfejteni.

– Túl sokat vállalsz magadra, szívem.

Nina már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de gyorsan becsukta. Ez tökéletesen igaz. Túl sokat vállalt, mert rajta kívül nem volt senki, aki a dolgokat elintézte volna.

– Nincs semmi baj, anya. Csak egy tisztességes embert kell találnom, aki ismeri a magántulajdon fogalmát, és nem lop meg minket.

– Biztos vagy benne, hogy meg fogod találni, drágám.

– Így lesz. Figyelj, a tető ügyében intézkedtél? Jön valaki, aki megjavítja?

– Igen. – Bonnie hangja diadalmasan csengett. – Már mindent elintéztem.

– Remek. Köszönöm.

– Igazán nincs mit, drágám. Szeretlek.

– Én is szeretlek, anya.

– Pár nap múlva újra hívlak. Akkor, ha már tudjuk, mikor érünk haza. Vigyázz magadra!

Nina hallotta a kattanást, és tudta, hogy az anyja bontotta a vonalat. Még mielőtt folytatta

volna az ajándékcsomagok feltöltését, felhívta a helyi újság hirdetésfelvételét.

– Szia, Ellen, itt Nina Wentworth.

Az idős hölgy a vonal túlsó végén felvihogott.

– Hadd találjam ki! Eladót kerestek a régiségboltotokba. Megvan az előző hirdetések szövege, ami pont ugyanolyan, mint az azelőtti és a kettővel azelőtti volt. Akarod, hogy újra betegyem a lapba?

Nina kipillantott az ablakon. A viharfelhők közelebb jöttek. Láta a Puget Soundot, és eltöprengett rajta, hogy ha most csónakba szállna, vajon milyen messzire jutna.

– Az csodás lenne – mondta ehelyett. – Köszö, Ellen.

– Tudod, Nina, szerintem nem kellene anyádra bíznod az alkalmazottak felvételét.

A lány ujjai ráfeszültek a telefonra.

– Igen, tudom.

Nina rábámult a dobozban pihenő tárgyakra. A gyertyatartók ezüstből készültek, úgyhogy tényleg értékesek voltak, és akadt ott pár ékszer is, némelyik ékkővel díszített. A festmény egy olcsó másolat, mely valószínűleg annyit sem ért, mint a keret, de azért...

Jerry bólogatott, miközben a lány szemügre vette a holmikat.

– Tudod, mi jutott eszembe? – kérdezte meg Ninától. – Ha ez a Tanya elég okos volt ahhoz, hogy kiválogassa az értékes holmikat, miért pont ide hozta őket? Miért nem hajtott át a hídon, és ment el Seattle-ig? Még negyven perc kocsival, és senki nem gondolkodik el rajta, honnan szerezte a cuccot. Megkapja a pénzét, és mehet, amerre lát.

– Én is pont erre gondoltam – vallotta be Nina. – De örülök, hogy türelmetlen volt. Sam Payton jött érte?

– Ja. Készített pár fotót, és azt mondta, jó lenne tudni, mennyit érnek. – Jerry, a nagydarab, kopaszodó, hatvanas férfiú tudálékosan bólogatott. – Mert ha többet, mint ötezer dollárt, akkor Miss Tanya B osztályú bűncselekményt követett el, ami azt jelenti, hogy akár tíz évet is kaphat, nem beszélve a húszezer dolláros bírságról.

– Ejha! Te aztán tisztában vagy a bűncselekményekkel és a büntetési tételekkel.

– Az én szakmámban kifizetődik, ha tájékozott az ember.

Nina a hóna alá csapta a dobozt.

– Gondolom, most fel kell hívnom Samet, aki megtiltja majd, hogy eladjam ezeket a holmikat, míg Tanyát el nem ítélik.

– Hát, nem lennék meglepve, ha szóról szóra ezt mondaná – bólogatott Jerry.

Szuper! Vagyis nem adhatja el azokat a tárgyakat, amelyek jelenleg a legértékesebbek az üzletben. Nina a fejét csóválva indult el kifelé.

– Mindent köszönök, Jerry.

– Szívesen. Próbáld felvenni valakit, aki nem bűnöző.

– Rajta leszek.

A férfi megnyomta a kiengedőgombot, Nina pedig búcsút intett.

Kiérve megkerülte a parkolóhelyet, és kinyitotta a csomagtartóját. Mire beült a volánhoz, már esett az eső. Noha nagyon közel lakott ide, előbb el kellett mennie az üzletbe, hiszen valamit mégiscsak ki kellene írnia magyarázat gyanánt, hogy miért van zárva a bolt. Meg aztán nem ártana körülnézni sem, hiszen könnyen lehet, hogy Tanya már máskor is lopott. Holnap majd beszél Sammel, és együtt kitalálják, mi legyen a vád a korábbi alkalmazottjuk ellen.

Nina indított, és az öböl felé vette az irányt. A *Szeder Kincsestára* nem volt valami nagy szám, de remek helyen volt: pont szemben a stranddal, vagyis nyaranta óriási volt az üzletben a forgalom, ami segített túlélni a szűkös bevételt hozó téli hónapokat. De az évnek ebben a szakában...

Két dolog történt egyszerre: az eső rázendített, és szinte ugyanabban a pillanatban meghalt az autó motorja. Nina jó érzéssel lehúzódozott az út szélére, mielőtt a jármű elveszítette volna az összes lendületét. Aztán megint sebességbe tette a kocsit, és újra indított, de hiába, lefulladt a motor. Ellenőrizte az üzemanyagot, ám még félig volt a tank, szóval nem ott lehet a hiba. De

akkor hol a csudában?

Túl azon, hogyan kell gázt adni, nem sokat tudott az autó működéséről, legfeljebb még annyit, hová kell vinnie a kocsit javítás céljából. Lenézett a pólójára.

– Cserben hagyta, Betty – mondta szemrehányón.

A rajzfilmfigura érthető okokból nem válaszolt.

Nina elővette a mobilját, de gyorsan rájött, hogy éppen a sziget azon kevés pontjainak egyikén tartózkodik, ahol a dimbes-dombos terep miatt nincs térerő.

Pedig telefonálnia kell. El kéne érnie egy barátját, esetleg *Mike Autószerelő Műhelyét*, hogy jöjjön érte valaki, és vigye el innen. Lehetőleg autóstul.

Hátrahajtotta a fejét, és próbált arra összpontosítani, hogy ha megázik egy kicsit, abba egészen biztosan nem hal bele. Csak annyi a dolga, hogy elsétáljon egy olyan részre, ahonnan telefonálni tud. Aztán később, ha már hazament, vehet egy forró fürdőt, és megihatja azt a pohár bort. Ám a racionális gondolkodás nem sokat segített. A legszívesebben üvöltött volna tehetetlen dühében. Annyira jó lett volna, csak most az egyszer, ha valaki más oldja meg a problémát! De nem volt itt senki más. Csak ő.

Nem emlékezett egy alkalomra se, amikor ne így lett volna. Gyakorlatilag ő viselt gondot az anyjára attól a pillanattól kezdve, hogy meg tudta kérdezni: „Anyja, jól vagy?” Ő vigyázott a hűgára, és a nagymama halála után a családi régiségkereskedésért is ő lett felelős. Csoda, hogy most is az ő dolga minden? Ő aggódhat, mi lesz a bolttal, ő megy a szajréért, amit az anyja által felvett eladó ellopott az üzletből, és most ez az átkozott kocsi is...

Megragadta a volánt mindkét kezével, és megrázta.

– Menj már, te hülye autó! Menj, az isten szerelmére!

Mikor már fájt a keze, abbahagyta. Levette a háza kulcsait a kulcsosomóról, és a slusszkulcsot a vezetőülés alá rejtette. Aztán átvette a vállán a táskája pántját, és kilépett az esőbe. Pillanatok alatt átázott a ruhája.

Az igazságot csak, hogy majdnem mindenkit ismert a szigeten, vagyis ha jön valaki az úton, azt megkérheti, hogy vigye haza. Viszont épp vacsoraidő volt, vagyis eléggé kicsi az esély arra, hogy éppen most autózik erre valaki.

Nina elindult, abban a reményben, hogy hamarosan talál térerőt. Minden egyes lépést követően megpróbálta meggyőzni magát, hogy ez jó. A séta hasznos. És az, hogy fázik, még pluszkalóriákat is segít elégetni. Annyira meg nincs hideg, hogy a kihűléstől bármi baja legyen. De ahogy az ázott ruhája lógott rajta, az minden volt, csak hízogató nem. Arról nem beszélve, hogy a vizes nadrágja dörzsölni kezdte a combját. Biztos volt benne, hogy csúnyán ki fog vörösödni. Kár, hogy nem ír blogot, mert ezzel egy időre ellátná magát témával: Nina Wentworth életének legszörnyűbb napja...

Tizenöt perccel később Nina elmondhatta, hogy végigjárta a fájdalom öt stációját. Gyorsan eljutott a tagadástól a haragig, majd a megadásig. A teste teljesen átfagyott, leszámítva a combja belső oldalát, mert az lángolt. Minden porcikája reszketett, és csöpögött belőle a víz – soha életében nem érezte még magát ilyen nyomorultul. Megnézte a telefonját, de még mindig nem volt térerő. Ha ez így megy tovább, hazaér, mire segítséget kérhet.

Meghallotta, hogy jön mögötte egy autó, ezért gyorsan megfordult. Már nem érdekelt, ki az, egy idegen mellé is beült volna, ha az illető hajlandó elvinni. Nem mintha ilyenkor túlkínálat lett volna a szigeten turistákból.

Hunyorogva nézte a közeledő autót, próbálta felismerni a járművet, mely kék volt, és fényes. Egy vadiúj BMW, jött rá, amikor a kocsi lassított. Senkinek, akit ismert, nem volt ilyen kocsija. A sofőr lehúzódtól mellé, aztán leengedte az utasoldali ablakot.

– Nem akarja, hogy...? – kezdte barátságosan, majd rábámult a lányra, és nagy szemeket meresztett. – Nina, te vagy az?

Nina már nyúlt, hogy kinyissa az ajtót, de visszahúzta a kezét. Annyira méltatlannak érezte a helyzetet, hogy a legszívesebben az ég felé emelte volna a karját, és megkérdezi: miért? Mivel érdemelte ki ezt a megaláztatást?

– Nina! – szólította meg a férfi ismét. – Teljesen átáztál. Szállj be, hazaviszlek.

A lány azonban képtelen volt engedelmeskedni. Mert amikor belenézett abba a gyönyörű zöld szempárba, az jutott eszébe, hogyan ígért neki örök szerelmet a szempár tulajdonosa. Aztán nem sokkal később szakított vele. Az ő örök szerelme alig három évig tartott. Dylan Harrington elhagyta a szigetet, és ha nagy ritkán hazajött, csak azért, hogy a szüleit meglátogassa. Ninával nem kereste a kapcsolatot. Sőt volt képe azt állítani, hogy kizárólag a lány volt az oka a szakításnak. Vagyis egy újabb személy Nina életében, aki nem vállalta a felelősséget a tetteiért.

– Szállj be! Megfagysz.

– Nem baj – felelte a lány, majd elfordult, és büszkén felvetve a fejét, továbbsétált.

Nem érdekelte, hogy a szemébe csap az eső, és hogy ég a combja, ahol kidörzsölte a nadrág, csak ment tovább rendületlenül.

2. fejezet

– Szállj be a kocsiba, Nina!

Szerette volna levegőnek nézni a férfit. Tényleg szerette volna. De Dylan elég elszántnak tűnt, és Nina jól emlékezett rá, hogy már régen is az a fajta volt, aki nem hagyja annyiban a dolgokat.

Lehunyta a szemét, és azt kívánta, bárcsak eltűnne a férfi, de folyamatosan hallotta a motor duruzsolását maga mellől, szóval nyilvánvaló volt, hogy ez nem jött össze.

– Ugye tudod, hogy nevetségesen viselkedsz? – kérdezte Dylan.

Persze hogy tudta. Ráadásul azt is tudta, hogy a végén valószínűleg be fog ülni a férfi mellé, mert nem sokáig fogja bírni ezt a hideg nedvességet. De miért pont ő jött erre ezen a mai estén? Miért nem egy jól öltözött, rokonszenves sorozatgyilkos? Neki már annyi se jár, hogy jó alaposan megfojtsák? Másoknak mindig olyan mázlijuk van! De neki? Neki persze soha. Tessék, most is kikapta a volt szerelmét!

– Hát jó – mondta, és odalépett a kocsihoz.

Az ajtó némán kinyílt, Nina pedig azon nedvesen ledobta magát a bőrülésre. Egy pillanatra elvarázsolta az új autó illata és a meleg, ami a ventilátorból áradt. Ez maga a boldogság, gondolta, és kisimította csöpögő haját az arcából. Aztán a férfi felé fordult, és a pillantása megint találkozott Dylan átható, zöld szemével, melyben aggodalom és jókedv csillant egyszerre. Vigyen el az ördög! – gondolta Nina. Ha Dylan az eszébe is jutott az elmúlt évtizedben, mindig úgy képzelte a találkozást, hogy lesz alkalma felkészülni rá. Hogy csinos ruhát visel majd, és szellemes válaszokat ad a kérdésekre, amivel teljesen lenyűgözi a férfit. Mert persze ez volt a cél. Bánja csak meg Dylan, hogy szakított vele!

– Mi történt? – kérdezte a férfi.

Nina értetlenül bámult rá.

– Kivel?

– A kocsiaddal természetesen.

– Fogalmam sincs. Egyszer csak leállt. Majd felhívom a szerelőmet, ha hazaértem.

– Akkor itt az ideje, hogy hazavigyelek, igaz?

Nem kellett megkérdeznie, hol lakik Nina. Semmi kétség, a szülei részletesen tájékoztatták, mi minden történt a kis szigetükön, mialatt ő diplomát szerzett az orvosi egyetemen, és leszakvizsgázott. Nyilván rákérdezett a dologra, és a szülei felvilágosították, hogy igen, Nina még mindig az anyjával lakik. Nem mintha nem engedhette volna meg magának, hogy különköltözzön. Csak hát ott volt az anyja meg a régiségbolt meg minden más is, amire neki kellett gondot viselnie, és ha már amúgy is minden feladat az ő vállára nehezedett, akkor egyszerűbbnek tűnt nem valahol messze lakni.

Vagy két percig csendben ültek egymás mellett, aztán Nina egyszer csak fészkelődni kezdett, mert rájött, hogy reménytelenül összevizezte a gyönyörű bőrülést.

– Szóval visszajöttél – törte meg a kínos csendet.

Legalábbis ő nagyon kínosnak érezte a hallgatást, mert fogalma sem volt róla, mit gondol most Dylan.

– Aha. Néhány hete befejeződött a rezidensi képzésem, letettem a szakvizsgámat. Hogy megünnepeljem, utazgattam egy kicsit Európában, és most itt vagyok.

Európában utazgatott? Nina arra gondolt, ő mivel töltötte az elmúlt heteket. Ugyanazzal, mint az elmúlt hét-nyolc évet: próbált rendet tenni a káoszban, amit az anyja idézett elő. Persze voltak barátai, akikkel bulizhatott, és nemrég csatlakozott egy könyvklubhoz is, de most, hogy belegondolt, rájött, az élete se izgalmasnak, se eseménydúsnak nem mondható.

Nem mintha fontos lenne számára, hogy lenyűgözzé Dylan Harringtont. Nem, erről szó sincs.

– Még mindig az a terv, hogy átveszed apád praxisát? – kérdezte, pedig tudta a választ.

– Igen.

– Azt hittem, meggondoltad magad.

– Én is. – Dylan Ninára villantott egy gyors mosolyt. – De nem akartam csalódást okozni apámnak.

Dylan apja az elmúlt pár évben szinte mindennap elmondta egyszer: a fiam, aki szintén orvos... És mindenkinek eldicsekedett, aki hajlandó volt végighallgatni, hogy Dylan hamarosan átveszi a rendelőjét. Nina úgy vélte, az apák már csak ilyenek. Azt szeretnék, ha a fiuk vinné tovább a családi bizniszt. „Harrington doktor és fia” –állhatna az ajtón csillogó réztáblán.

– Már nem dolgozol apámnak – jegyezte meg Dylan.

– Így igaz.

Nina tavaly őszig Harrington doktor egyik asszisztense volt. Már csak azért is, mert ő volt az egyetlen orvos a szigeten, és a lány nem akart átjárni a szárazföldre dolgozni. De ahogy közeledett Dylan hazatérésének pillanata, úgy kezdte magát egyre kényelmetlenebbül érezni a rendelőben. Aztán egyszer csak felbukkant a szigeten Andi, és megnyitotta a gyermekrendelőt, remek lehetőséget nyújtva Ninának a munkahelyváltásra.

– Szeretsz gyerekekkel dolgozni? – tudakolta a férfi, aki nyilvánvalóan tisztában volt azzal, Nina hová került.

– Igen, nagyon élvezem. Elég kisgyerekes család van a szigeten ahhoz, hogy legyen munkánk, ugyanakkor nem olyan sok, hogy megszakadjunk. Andi remek ember, és nagyon jól végzi a dolgát.

– Miattam jöttél el apámtól? – kérdezte Dylan mintegy mellékesen, és megállt a kereszteződésben, hogy körülnézzen.

Egyenes, őszinte kérdés volt, amire Nina nem számított.

– Örültem a lehetőségnek, amit Andi kínált – mondta, megkerülve a választ.

Az volt az igazság, hogy mindenképpen eljött volna. Inkább a szárazföldre járt volna dolgozni, csak ne kelljen minden egyes napot Dylannel töltenie, és kényszeredetten elbeszélni egymás mellett. Ő volt az első barátja, az első szeretője, az első fiú, aki összetörte a szívét. És persze még mindig jóképű, ráadásul már végzett orvos. Nyilván hamarosan megnősül, és családot alapít. Nem mintha Nina titkon Dylanról ábrándozott volna, de azt sem akarta, hogy az emberek arról pletykáljanak, nem véletlenül dolgozik vele a rendelőben.

Hátradólt az ülésen, és sóhajtott egy nagyot. Máshogy is alakíthatta volna az életét. Sokkal kevésbé érezné kínosan most magát, ha csak egy kicsivel is sikeresebb lenne. Ha legalább egy gazdag férjet fel tudna mutatni. Vagy mondjuk egy árvaházat, amit Tibetben alapított. Vagy az idegsebész-diplomáját. Ehelyett csak egy nővérke a gyermekorvosi rendelőben, és sajnos, a szerelmi sikereivel sem dicsekedhet. Az öt napig tartó házasságával meg végképp nem.

Eredetileg úgy tervezték Dylannel, hogy mindketten orvosok lesznek, és együtt nyitnak rendelőt valahol. Folyton erről beszélgettek. Hogy egy egyetemre mennek, és együtt fognak dolgozni is. Nina nem tudta még, mire szakosodjék, Dylan a sürgősségi orvoslást akarta választani.

De aztán szakítottak, és Ninának egyszerűen nem volt annyi pénze, hogy valóra váltsa az álmait. Az anyja, a húga, a régiségbolt pont elég feladatot adott, egy orvosi egyetem nem is fért volna bele az idejébe. Így aztán ápolónő lett, és csak két évig kellett nappalin tanulnia egy négyéves főiskolán. Nem is emlékezett rá, mikor hozta meg a döntést, hogy lemond az orvosiról. Egyszerűen csak megtörtént vele az élet.

Dylan beállt a háza elé a felhajtóra. Az eső még mindig erősen verte a szélvédőt, és Ninát megint rázni kezdte a hideg, ha arra gondolt, hogy most be kell mennie a házba. És akkor a vizes pólója rátapad majd a domborulataira, és Dylan látni fog mindent... Mint ahogy most azt is látja, milyen szánalmasan lepukkant a házuk. Semmi sem változott rajta az elmúlt tíz évben, és nagyon ráfért volna egy vakolás meg egy új tető. Nina hosszú távon mindkettőre sort akart keríteni, de az októberi vízvezeték-katasztrófa úgy lemerítette a tartalékait, hogy anyagilag még mindig nem tért egészen magához.

– Köszönöm a fuvart – mondta, és a férfi felé fordulva elmosolyodott, remélve, hogy kellőképpen kedves a mosolya. – Nagyon jókor érkezted, mert ha nem jössz, a lábam is elkopik, mire hazaérek.

Ja, és nagyon sajnálom, hogy összevizeztem az ülésedet.

– Semmi baj. De mire várunk? Ideje bemenni, nem?

Mire Nina felocsúdott, a férfi kiszállt, és megkerülte a kocsit.

Mi az ördög, csak nem akar bejönni velem? – rémült meg Nina. Gyorsan kimászott, és utolérte Dylan.

– Kösz, már jól vagyok. Nem kell, hogy bekísérj. Komolyan. Menj csak nyugodtan a dolgozdra, nem kell tovább törődnöd velem! Megmentettél a tüdőgyulladásától és egy kellemetlenül hosszú sétától. Ennyi jó cselekedet bőven elég egy napra.

Dylan rámosolygott, aztán Nina hátára tette a kezét, hogy egy kicsit megsürgesse.

– Ahhoz képest, hogy bőrig áztál, nem nagyon igyekszel befelé.

Nina, mit tehetett volna mást, a bejárati ajtóhoz lépett, és kinyitotta. Miután besétált, lerúgta átázott cipőjét, majd a zokniját is lehúzta, és a járólapra ejtette a táskáját. Ahogy beért a nappaliba, hallotta, hogy Dylan jön mögötte.

Több dolgot érzékelt egyszerre: először is észrevette, hogy mintha egy nedvességfolt sötétlene a sarokban. Ahogy gyanakodva nézte a foltot, egy csepp víz hullott le a szőnyegre. Ami csak egyet jelenthetett: hogy az anyja egyáltalán nem intézkedett a javítás ügyében. Tim, az ezermester, akire az ilyen feladatokat bízta, nagyon precíz volt, és megbízható. Ha még mindig beázik a tető, akkor senki nem szólt neki, hogy ki kellene jönnie.

Másodszor rájött, hogy fogalma sincs, mikor járt férfi a házban. Már igazi férfi, nem egy szerelő vagy ilyesmi. Dylan magas volt, izmos és nagyon férfias. Elég furcsán mutatott egy olyan helyiségben, amely tömve volt bútorokkal és az üzletből származó kincsekkel. Minden sarkot, minden polcot és úgy általában véve minden vízszintes felületet megtöltöttek a nippel, szobrocskák, fadobozkák, üvegtárgyak, vázák, apró, bekeretezett képek; csupa olyasmi, amit Nina édesanyja nem akart eladni. Bonnie számára kétfajta tárgy létezett: voltak olyan holmik, amelyeket meg akart osztani a világgal, és olyanok, amelyektől a világ minden kincséért sem vált volna meg.

És végül, harmadsorban – és ez volt talán a legkellemetlenebb – Ninának rá kellett jönnie, hogy a nappali, ahol Dylan most áll, valami hihetetlenül lepukkant az elmúlt évek során.

A kanapé megkopott, és kiöblösödött azokon a részeken, ahol ülni szoktak. A dohányzóasztalt foltok és karcolások csúfították el. Az eredetileg krémszínű lámpaernyő sárgásbarnára színeződött.

Nina úgy csodálkozott rá a szobára, mintha sose látta volna. Miként lehet, hogy itt élt mindvégig, mégsem vette észre, mi történik körülötte? Egy másodperccel később belévägott, hogy alighanem ez történt az álmaival és a vágyaival is. Azokra sem figyelt, így aztán szépen elsorvadtak, az enyészet útjára léptek. Szomorúság szorította össze a szívét, olyan fájdalmasan, hogy a lélegzete is elakadt.

– Megvárom, míg átöltözöl – mondta Dylan, aztán a legközelebbi székhez sétált, és leült, mintha itt akarna maradni egy ideig.

Nina értetlenül pislogott. Ez meg most mire jó?

De aztán megérezte a hidegen és nedvesen rátapadó ruhákat, és azt, hogy a hajából csöpög a víz.

– Jó – vetette oda, aztán átsietett a nappalin, nem törődve az égő fájdalommal a combja belső oldalán.

Tíz perccel később tiszta, száraz farmerben és hosszú ujjú pólóban tért vissza. A haját jó alaposan megtörölte, és meg is fésülködött. Megszárítani nem akarta, mert ezzel azt sugallta volna... Igazából nem tudta volna pontosan megmondani, hogy mit, de csak azért sem vette elő a hajszárítót. Inkább belebújg egy balerinacipőbe, úgy ment vissza a nappaliba.

Dylan ugyanott ült, ahol hagyta. Amikor belépett a helyiségbe felállt, és megkérdezte:

– Jobban érzed magad?

– Sokkal – ismerte el Nina, és zsebre dugta a kezét. – Figyelj, miattam nem kell maradnod...

– Tudom, hogy nem kell, de szeretnék. Rég nem találkoztunk, miért ne beszélgethetnénk egy kicsit?

Nina zavarba jött ettől a javaslattól. Legfőképpen azért, mert elképzelni sem tudta, mire lenne jó egy ilyen társalgás. Egy örökkévalóság óta nem beszéltek, és leszámítva, hogy mindketten a szigeten laknak, nincs bennük semmi közös. Már nincs. Talán soha nem is volt.

Nina a konyha felé indult. Annak idején, gimnazista korában Dylan az a fajta volt, akit az anyja álmodozó típusnak nevezett. Most pedig maga volt a sikeres, udvarias, komoly jövő előtt álló férfi prototípusa. És még mindig állati jóképű. Nina könnyűszerrel el tudta képzelni, hogy az a zöld szempár, az az erős, határozott áll és főleg az a megbízhatóan széles váll nők tucatjainak az érdeklődését kelti fel minden egyes nap. De akkor vajon hogyhogy nem nősült még meg?

Megállt a konyha közepén, és elhatározta, hogy csak azért sem kezd szégyenkezni a kopott linóleum meg az ősrégi konyhaszekrény miatt. Ma már pont elég megaláztatás érte.

– Kérsz bort? – kérdezte, és odalépett a pulton lévő kis borállványhoz. Kivett egy palack vöröset, még mielőtt a férfi válaszolhatott volna. – De kávé is főzhetek, ha szeretnél.

– Nem, köszönöm, jó lesz a bor.

Nina elővette a dugóhúzó, de mielőtt kinyithatta volna az üveget, Dylan odalépett hozzá.

– Hadd segítsek!

Ilyen egy igazi úriember, gondolta a lány, és maga sem volt biztos benne, hogy imponál-e neki Dylan fellépése, vagy inkább aggodalommal tölti el. Az anyukája biztosan nagyon büszke a fiára.

Dylan könnyedén eltávolította a dugót, aztán töltött mindkettejüknek. Ninának eszébe villant, hogy nem ártana, ha lenne itthon valami rágcsálnivaló, hogy megkínálhassa a vendéget. Persze a brownie-ból maradt még egy kicsi, de azt nem szívesen osztotta volna meg a férfival. Úgy döntött, hogy a bor elég lesz.

Visszasétált a nappaliba, és leült a kanapé sarkába. Dylan vele szemközt foglalt helyet, és koccintásra emelte a poharát.

– A régi barátokra!

– Már azokra a barátokra gondolsz, akiket régóta nem láttál, nem pedig azokra, akik jó ideje folyamatosan a barátaid, ugye? – pontosított Nina.

– Úgy valahogy. – Dylan ivott egy korty bort. – Finom.

– Örülök, hogy ízlik.

– Hogy s mint vagy mostanában?

A lány Tanyára gondolt, aki meglopta, a beázó tetőre és arra, hogy fel kell hívnia az autószerelőt, hogy bevontassák a kocsiját.

– Remekül.

– Hallom, hogy a húgod már elköltözött.

– Ó, igen, Averil Mischief Bayben lakik. Az Kaliforniában van, Santa Monicától délre.

– Értem. Főiskolára jár ott?

– Dehogy – mosolygott Nina. – Már rég lediplomázott. Sőt férjhez is ment. A California Girl című újságnak ír.

Dylan csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– Férjnél van? A kis Averil? Te jó ég! El sem hiszem!

– Néha én sem, pedig tényleg így van.

– Gyerek van már?

– Nem, még nincs. – Nina a pohara fölött Dylanre sandított. – Még nem vagy nős.

– Ez most kérdés volt, vagy ténymegállapítás?

– Ténymegállapítás – mosolyodott el a lány. – Hát már elfelejtetted, hol lakunk? A sziget olyan, mint egy kisváros. Mindenki tud mindent mindenkiről.

Dylan arca komolyra vált.

– Azért remélem, nem tudsz rólam mindent.

Mindent talán tényleg nem, ismerte el Nina. Pedig volt idő, amikor Dylan az összes titkát megosztotta vele. Amikor még a szíve is az övé volt.

Tizenöt éves volt, amikor beleszeretett Dylanbe. Másodikos gimnazista. A fiú meg végzős. Nina persze próbálta titkolni az érzéseit, de többnyire képtelen volt elfordítani a fejét, ha Dylan

felbukkant a közelben. Aztán egy szép napon a fiú odament hozzá az ebédlőben.

– Mikor lesz a születésnapod? – kérdezte.

– A születésnapom? – csodálkozott Nina. – Három hét múlva.

Dylan zöld szeme megvillant.

– Tizenhat leszel?

– Aha.

– Kivárom.

– Miért? – akadékoskodott a lány. – Aki tizenöt, az túl fiatal? Hidd el, ezen a három héten már semmi nem múlik. Pont ugyanaz leszek a tizenhatodik születésnapomon is, mint most.

Dylan rántott egyet a vállán.

– Akkor is kivárom.

És kivárta. A tizenhatodik születésnapján randira hívta Ninát, és az este végén megcsókolta, úgy, ahogy még soha senki.

Nina már előtte is csókolózott fiúkkal, de ezek kapkodó, ügyetlen csókocskák voltak, különféle bulikon, ahol játékokkal próbálták oldani a kamaszlét kínos voltát. Azok a csókok nem számítottak. Dylané azonban igen. Dylan csókja mindent megváltoztatott.

Attól az első randitól fogva egy pár voltak. Dylan ugyan leérettségizett, és egyetemre ment, de együtt maradtak. A bajok akkor kezdődtek, amikor már csak pár hónap volt hátra Nina érettségijéig.

– Mikor kezded a munkát apád rendelőjében? – kérdezte most a lány, visszatérve egy biztonságos témára.

– Hétfőn.

– És nagyon várod?

– Nem hinném, hogy ez a legmegfelelőbb szó arra, amit érzek – hangzott a válasz.

– Apád nagyon várja.

Az idősebb Harrington doktor semmire sem vágyott annyira, mint arra, hogy a fia csatlakozzon a praxisához. Már azelőtt hangot adott ennek a kívánságának, hogy Dylan megszületett volna. Legalábbis így szólt a családi legenda.

– Tisztában vagyok veled. Nekem is mondogatja. – A férfi a borát szürcsölte. – Még új névjegykártyát is csináltatott.

Volt valami a hangjában, ami arról árulkodott, hogy ő ennek az egésznek nem örül különösebben.

– Lehet, hogy te nem is akartál hazajönni? – adott Nina hangot a gyanújának.

– Dehogynem. Látod, hogy itt vagyok.

– Nem mindegy, hogy azért, mert kötelességednek érzed, vagy mert tényleg erre vágysz.

Dylan körülnézett a nappaliban.

– Hol van édesanyád?

– Montanában, beszerző körúton.

A férfi szája mosolyra húzódott.

– Emlékszem, régen is járt ilyen körutakra. És nagy lelkesedéssel beszélt a kincsekről, amikhez hozzájutott.

– Imád mások kidobott holmija közt kutakodni.

– Persze hogy imád. Elvégre egy antikvitásüzletet vezet.

Ez egy erősen nagyzó elnevezés volt a *Szeder Kincsestárára*, de Bonnie-nak nagyon tetszett volna.

– Mostanában már kevesebb szemetet hord haza, mint régen – mesélte Nina. – Ez jobbára Bertie-nek köszönhető, akinek elég jó szeme van a régiségekhez.

– Ki az a Bertie?

Nina felvetette a fejét.

– Anyám élettársa.

Dylannek a szeme se rebtent.

– Ó, igen, azt hiszem, a szüleim említették a dolgot. Mikor derült ki, hogy anyukád meleg?

Nina másféle reakcióra számított. Valami olyasmire, ami miatt megutálhatja Dylant. Úgyhogy

a férfi elfogadó, megengedő magatartása kifejezetten csalódást okozott neki.

– Vagy tíz éve. Amikor Bertie elkezdett hozzánk járogatni, először azt hittük, hogy egyszerűen csak barátnők. Aztán egyre gyakrabban itt maradt éjszakára. Végül egy nap félrehívott, és elmondta, anyámmal úgy beszéltek meg, hogy ideköltözik. Tudni akarta, van-e kifogásom ellene. – Elmosolyodott, ahogy előjöttek az emlékek. – Persze hogy nem volt – tette hozzá. – Kedvelem Bertie-t. Komoly, állhatatos nő. És mindig két lábbal áll a földön.

– Vagyis onnantól fogva nem te voltál az egyedüli felnőtt a házban?

Nina bólintott. Dylan mindent tudott a családjáról, tisztában volt vele, min ment keresztül gyermek- és ifjúkorában. Olyannyira, hogy Ninának átfutott a fején, vajon nem a zűrzavaros családja volt-e az egyik oka annak, hogy a férfi szakított vele.

– Nem. És így azért sokkal könnyebb. – Nina mocrogni kezdett a kanapén. – Mára már eleget beszélünk a családomról. Veled mi van? A szüleiddel fogsz lakni?

Dylan a fejét rázta.

– Pár hónapja voltam már itt lakásnézőben, és kiválasztottam egyet a kikötőnél. Múlt héten zárult le az adásvétel, úgy tervezem, pár napon belül beköltözöm.

Tovább beszélt a lakásról és a költözésről, de Nina már nem figyelt rá. Egy öröklakás a kikötőnél? Nyilván a puccos új házak egyikében, ahol gránitból van a pult, és huszonnégy órás portaszolgálat működik.

Nevetséges, gondolta, és a pillantása a legalább tizenöt éves, barna, bolyhos szőnyegre tévedt. Ez a Szeder-sziget, gondolta. Ahol a UPS-es fiúk az ajtó előtt hagyják a csomagot.

Aztán Dylanre bámult megint, a tiszta és jó szagú Dylanre, aki jobban nézett ki, mint valaha. Akinek volt bátorsága elmenni innen, és harcolni azért, hogy az álmai valóra váljanak. És aki most elmondhatta magáról, hogy sikeres és boldog.

Nina ellenben ott maradt, ahol tizen-egynéhány éve volt, nem lépett tovább. Ha megkérdezik, nem tudta volna elmagyarázni, miként történhetett ez meg vele. Hogy telhetett el tíz hosszú év úgy, hogy észre sem vette? Miért nem próbált kitörni soha? A körülmények miatt, vagy saját maga is tehetett róla, hogy így alakult?

Ninának az a szörnyű érzése támadt, hogy inkább az utóbbi.

– Későre jár – mondta hirtelen, és felállt.

Dylant mintha meglepte volna a kurta-furcsa bejelentés, de aztán szó nélkül letette a poharat, és ő is feltápázkodott.

– Igazad van. Örülök, hogy találkoztunk, Nina.

– Én is. És köszönöm, hogy hazahoztál. Tényleg nagy segítség volt.

– Igazán szívesen.

Nina kikísérte a férfit, elköszönt tőle, aztán becsukta az ajtót a háta mögött. Mikor egyedül maradt, visszatért a kanapéhoz, és lerogyott rá. Az életem katasztrofális, állapította meg rosszkedvűen. Bár talán találóbb jelző rá a szánalmas... Kérdés, melyik a rosszabb?

3. fejezet

A tökéletes első csók művészete.

Averil Stanton rápillantott a főcímrre, és megrázta a fejét. Nem, ez mégsem lesz jó. A California Girl című magazin tizenhárom-tizenkilenc éves lányoknak íródott, és az első csók emlegetése erősen behatárolja a célközönséget.

Rámeredt a képernyőre, és újraírta:

Minden első csók más...

Ez már jobb, gondolta. Mert hiszen mindig jöhet egy új első. Legalábbis nekik, az olvasóknak. Mert aki férjhez ment, annak már megcsappantak az esélyei egy új első csókra. Meg minden más új dologra. Persze ezeket a gondolatait nem fogja megosztani az olvasóival, akik még fiatalok, és előttük az egész élet. Minek rontaná el a kedvüket?

Averil letette a teásbögréjét. Nem mintha nem lennék boldog, gondolta. Kevin igazán imádnivaló, és csodás életük van. Hat percre laknak a Csendes-óceántól, Mischief Bayben, ebben az eklektikus üdülővárosban Kalifornia déli részén. És nemcsak a férjét imádja, de a munkáját meg a barátait is, szóval...

– Elég ebből! – tört ki hangosan Averil, és lecsapta a laptopja fedelét, majd felállt.

Az ablakhoz lépett. Innen csak a szomszéd kerítését látta, meg az udvarnak azt a részét, ahol a szelektív kukák voltak, de még ez is jobban lekötötte, mint a munkája.

Valamiért képtelen volt összpontosítani, és ez mostanában egyre gyakrabban fordult elő vele. Az elmúlt néhány hónapban minden alkalommal a határidő előtti pillanatban adta le a cikkeit. A főnöke ugyan eddig még nem szólt ezért, de Averil számított rá, hogy előbb-utóbb fog. A digitális tartalmat rendszeres időközönként meg kellett újítani, és ha Averil nem képes felvenni a ritmust, százával állnak sorba a lelkes és fiatal újságírótanoncok, akik bármikor boldogan a helyére lépnek. A magazin nyomtatott változatát csak havonta egyszer adták ki, de az online jelenlét napi szintű frissítést igényelt.

Averil odasétált a sarokban árválkodó, leharcolt fotelhez, és lehuppant rá. Lehet, hogy el kellene mennie orvoshoz? Bizonyos vitaminok talán segítenének. Vagy a hipnózis. Újabban semmi sincs rendben vele. Nyugtalan, feszült, és nem tudja, miért.

Megint kipillantott. Talán ha futna egy keveset, az segítene visszanyerni a lelki nyugalmát. Ma reggel már tornázott ugyan, de egy kis pluszfutás nem árthat. Jól kiszellőztetné a fejét. Vagy elmehetne akár vásárolni is...

– Averil?

Felnézett, és látta, hogy Kevin áll a dolgozószobája ajtajában. Averil vacsora után vonult vissza ide, miután mentegetőzött egy sort amiatt, hogy dolgoznia kell. Ezt egyre gyakrabban csinálta mostanában. Elbújt a saját kis fészkébe, hogy nyugta legyen, de rá kellett jönnie, hogy egyedül sem képes a feladatra összpontosítani. Egyszerűen nem jönnek a gondolatok. Nem megy az írás.

Most vette csak észre a feszültséget Kevin arcán, és ijedten felállt.

– Valami baj van?

– Úgy döntöttem, megélezem a konyhai késeket.

Averil a férje kezére pillantva észrevette, hogy be van kötve a középső ujjá.

– Nagyon elvágta?

– Nem, nem komoly, csak a szokásos. De miközben a ragtapaszt kerestem, valami mást is találtam a gyógyszeres fiókban. – Kevin közelebb lépett, és felmutatta a kicsiny, kerek, műanyag gyógyszeradagolót. – Megbeszéltük, hogy gyereket szeretnénk. Miért szedsz még mindig fogamzásgátlót?

Averil elvörösödött. Szeretett volna a föld alá bújni, vagy legalábbis kiszaladni a szobából. A föld azonban nem tette meg azt a szívességet, hogy megnyíljon alatta, és mivel Kevin az ajtóban állt,

a menekülésre is igen kevés esély mutatkozott, már amennyiben nem akart kiugrani az ablakon.

– Nem azért, amiért gondolod – kezdett rögtön mentegetőzni, pedig ő is tudta, hogy azért. – A gyerekvállalás komoly döntés. Nem várhatod el tőlem, hogy csak úgy pikk-pakk teherbe essem. Ez egyszerűen méltánytalan...

Próbálta leállítani a szóáradatot, mert tudta, hogy később bajt hoz rá, amit első indulatában mond. Kevint ugyanis végképp nem lehetett azzal vádolni, hogy tisztességtelenül járt volna el. Rengeteget beszéltek a gyerek témáról. Hetekig tartott, míg megvitatták az előnyöket meg a hátrányokat, és végül abban egyeztek meg, hogy eljött a családalapítás ideje. Csakhogy Averil képtelen volt leállni a tablettákkal. Minden reggel meggyőzte magát, hogy igenis, felkészült az anyaságra, ugyanakkor titkon minden alkalommal lenyelt egy antibébi-tablettát.

– Szóval nem tagadod, hogy még mindig védekezel.

Averil a fejét rázta, hogy nem, és felkészült a dühödt veszekedésre, de Kevin egyszerűen csak sarkon fordult és faképnél hagyta.

Averil csak állt, mint akinek földbe gyökerezett a lába, próbált megnyugodni, de közben lázasan azon törte a fejét, hogy vajon most mi következik. Végül kilépett a folyosóra, és megkereste a másik hálót, melyet a férje használt dolgozószobaként.

Kevin az íróasztalnál ült, de nem gépelt, igaz, oda sem nézett, amikor a felesége belépett. A fogamzásgátló tablettás dobozka ott hevert a billentyűzet mellett az asztalon.

Hat évvel ezelőtt ismerte meg Kevint. Averil utolsó éves újságíró szakos hallgató volt a UCLA-n, és az egyetemi lap szerkesztője kiküldte, hogy tudósítson egy Mischief Bay-i utcai rendezvényről. Rendszerint sokkal komolyabb feladatokat kapott, oknyomozó riportokat meg ilyesmit, de az egyik elsőéves tudósító lebetegedett, és valakinek be kellett ugrania a helyére. Averil vállalta, hogy elmegy. Csinos lány volt, bárhol járt, magára vonta a férfiak figyelmét. Mivel szőke volt, és napbarnított, mindenki odavalósinak hitte. Felváltva jegyzetelt és fotózott, amikor egy srác megszólította.

Helyes fiú volt, nagyjából olyan magas, mint Averil, elég vékony, de a tekintete sokkal intelligensebb, mint az átlagos utca emberéé. A kezében ott volt Averil kameratáskája.

– Ezt otthagytad a padon – mondta.

Averil mosolyogva megköszönte a kedvességét, aztán játékosan megkérdezte:

– És most mi jön? Flörtölni fogsz velem?

– Nem. De annyit még mondanék, hogy nem kellene autofókuszot használnod ezekhez a beállításokhoz. Túlexponáltak lesznek a képek.

Averilt meglepte a válasz. Jobban szemügyre vette a fiút, és észrevette szép formájú száját meg a barna szemében csillogó aranyos cirkákat. Nem volt olyan barna a bőre, mint az állandóan a strandon lebzselő szőrfősöknek. Talán mérnök lehet, gondolta Averil. Vagy informatikus...

– De azért a lányokat szereted, ugye? – kérdezte.

A fiú elmosolyodott. Olyan szexi volt a mosolya, hogy Averilnek minden porcikája beleborzongott. Egyszerre elsüllyedt körülöttük a világ, a színek és a hangok megfakultak.

– Majd én fényképezek – ajánlotta fel a srác. – Te addig nyugodtan jegyzetelhatsz.

– A Daily Bruinnek írok egy cikket – magyarázta Averil, majd rövid szünet után hozzátette: – Így hívják a UCLA lapját.

– Tudom.

– Te már végeztél?

– Aha. Egy software-cégnek dolgozom itt, Mischief Bayben. – A fiú a nyakába akasztotta a fényképezőgépet, aztán elkezdte beállítani. – Különben az MIT-re jártam.

Helyes, okos, és még klassz munkája is van. Egész ígéretes fickó...

– Averil vagyok – mutatkozott be a lány.

– Én meg Kevin – jött a válasz.

Kevin valóban nem flörtölt vele, ellenben még aznap randira hívta. Csak a harmadik randit követően csókolta meg először, és már majdnem négy hónapja jártak, mire ágyba bújtak. Azon a napon, amikor Averil lediplomázott, Kevin megkérte a kezét, és a lány igent mondott. Neki is, és a

California Girl magazinnak is, mely teljes munkaidős állást ajánlott.

– Ami a fogamzásgátlót illeti... – kezdte Averil, miután belépett férje dolgozószobájába.

– Azt mondtad, készen állsz a családalapításra. Azt mondtad, akarsz gyereket. Meggondoltad magad?

– Nem. Csak hát... Annyi bajom van mostanában...

– Mégis micsoda? Mi bajod van, ami eddig nem volt? Van egy szép házunk, van pénzünk a bankban. Jó munkád van, ráadásul írod a regényedet... Mire vársz még? Mi az, ami hiányzik?

Averil nem bánta volna, ha Kevin nem hozza szóba a könyvét. Amit szeretett volna megírni, de idáig csak pár jegyzetig jutott. Vagy száznegyvenhétyszer belekezdett, de mindig kitörölte, mert nem tetszett neki. Könnyű mondani, hogy írok egy regényt. Tényleg megírni – nos, az már jóval nehezebb.

– Úgy érzem, sarokba szorítottál – mondta védekezően, és neki magának sem tetszett a hangja csengése. – Nekem még túl korai ez az egész.

– Pár hónap múlva öt éves házasságunk leszünk. Igazán nem állíthatod, hogy elsiettük.

– Nem, de...

A férfi felpillantott, és úgy nézett rá, olyan fájdalmasan, hogy Averil aljas árulónak érezte magát.

– Ne csináld ezt, Kevin. Én annyira...

– Te annyira?

– Annyira sajnálom!

– Nina mondta, hogy várj még a gyerekekkel, ugye?

Averil a legszívesebben toporzékolni kezdett volna tehetetlen dühében.

– Mindig Ninával jössz! Miért gyűlölöd ennyire a nővéremet?

– Egyáltalán nem gyűlölöm. És azért hozom fel rendszeresen, mert hárman vagyunk ebben a házasságban.

– Ostobaságokat beszélsz. Nina sok ezer mérföldnyire van tőlünk.

– Ez nem igaz. Nina itt van velünk. Ő az a kis hang a fejedben, akivel mindig beszélgetsz, egészen addig, amíg össze nem veszték. Akkor aztán minden áldott nap panaszkodsz rá, amíg ki nem békültök. És minden kezdődik előlről. Számodra egyedül az ő véleménye számít. – Kevin visszafordult a számítógép képernyője felé. – Szóval ha döntést hozunk, azt sosem ketten tesszük. Hanem hárman.

Averil szeretett volna tiltakozni, azt kiáltani, hogy Kevinnek nincs igaza. De sajnós, igaza volt. Ninával három hete csattantak össze utoljára, és azóta nem beszéltek. Fura, de Averil meg sem tudta volna mondani, pontosan min veszték össze.

Kevint nézte, és látta, hogy szenved. Többet akart, és Averil bárhogy szeretne volna megadni neki ezt a többet, képtelen volt rá. Kevinnel egy gond volt csak: hogy sokkal többet nézett ki belőle, mint amit Averil nyújtani tudott. De vajon hogy mondja meg az ember élete szerelmének, hogy ne várjon tőle olyan sokat?

– Időre van szükségem – mentegetőzött. – Kérlek, ne erőszakoskodj!

Azt hitte, Kevin rámutat majd, hogy csak azt várja tőle, hogy betartsa az ígéretét, ez pedig aligha nevezhető erőszakoskodásnak. A férfi azonban nem szólt semmit, csak megadóan biccentett.

– Szeretlek – suttogta Averil.

A férje ismét ráemelte a tekintetét.

– Látod, ebben nem vagyok mindig biztos.

Másnap reggel Nina ébresztőóra nélkül ébredt. Ez volt az egyik legjobb dolog a szombat reggelben. Különben nyugtalan éjszakája volt. Bár nem esett áldozatul a brownie-k csábításának, a bornak sajnós nem tudott ellenállni, és egész éjjel Dylanról álmodott. Nyilván azért, mert találkoztak, és mert utána megnézte a Holnapután című filmet.

Arra tippelt, hogy a legtöbb nőnek egy romantikus vígjáték vagy egy keserédes-sírós film ugrik be, ha egy szakításra emlékszik vissza. Lehet, hogy ő is így lett volna vele, ha Dylan nem pont a